

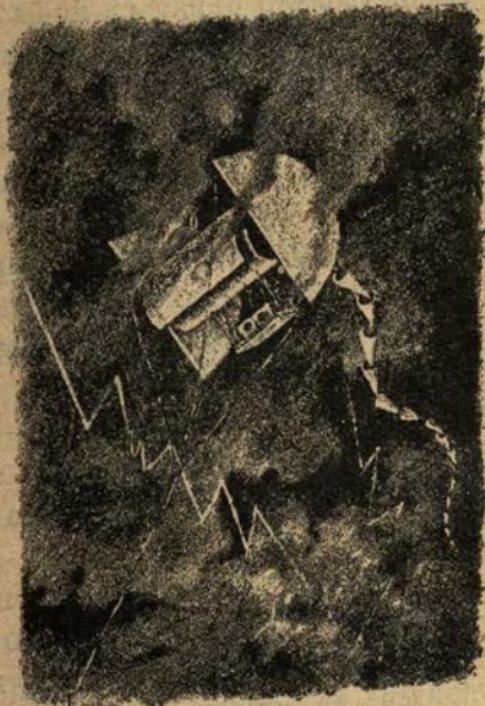
Подпали се и купчина отпадъци на кувертата. Следът няя друга... трета... Единъ служител съ огнегасител въ ръка тичаше да ги залива. Пожарът се усилваше, а огнегасителитѣ се изправаха. Служителът прибѣгна тогава къмъ воднитѣ маркучи. Но водата въ казана не можеше да стигне до излизането на горокоса изъ гората. При това тя бѣ нуждна за охладяване на моторитѣ и бензиновитѣ варели, които можеха да се пръснатъ отъ силното нагрѣване.

Посипвани съ искри и задушвани отъ гъстия димъ, пленниците на огъня виждаха предъ себе си призрака на смъртъта. Тѣ се борѣха за живота си. Единъ служител съ кофа въ ръка тичаше отъ човѣкъ на човѣкъ и заливаше всички съ вода, за да ги охлади. Отъ дрехитѣ имъ се издигаше пара.

Змейцитѣ непрекъжнато съобщаваха своятѣ наблюдения. Тѣ отдавна виждаха края на гората и даваха насока на горокоса. Краятъ на гората бѣше близъкъ, но още по-близко бѣ огненото море. За щастие вѣтърът се промѣни и отклони дима и горещия въздухъ въстрани.

Въ това време помощникъ-машиниста отчаяно извика:

— Вѫжето! „Змеятъ“ се е закачилъ на клонъ. Стой! Спрете машината!...

Червенъ димъ се издигаше до самия „Змей“